

CHRISTY RAEDEKE

MAYSKÉ PROROCTVÍ

HADÍ
SPIRÁLA

FRAGMENT

MAYSKÉ PROROCTVÍ HADÍ SPIRÁLA

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas

Gabriella Poole – Temná akademie – Vyvolení

Christy Raedeke – Mayské proroctví – Zápas o osud lidstva

Manuela Martini – Thriller – Mrazivé léto

Veronika Bicker – Thriller – Motýlí křídla

Christy Raedeke

Mayské proroctví – Hadí spirála – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Věnováno Hankovi

Přáli si smrt Sedm Macaw
a také jí dosáhli.
Viděli v jeho samolibém velikášství zlo.

POPOL VUH,
MAYSKÁ KNIHA STVOŘENÍ

MÁ DÁTI – DAL

ANEB ZHODNOCENÍ

Tak co mám: opičáka, který komunikuje prostřednictvím origami, prorockou báseň, jež obsahuje mé jméno, a své poslání. Myslím, že mám taky kluka. S Alexem jsme sice od našeho prvního polibku neměli čas si pořádně promluvit, ale procestovali jsme toho spolu víc než někteří manželé. Mám nejlepšího přítele, který dokázal, že by pro mě udělal cokoli. Taky mám Bolona, svého... No, nevím přesně, co vlastně je. Průvodce? Učitel? Rádce? Přítel, který mě neustále vystavuje nebezpečí? A samozřejmě mám taky *Fraternitas Regni Occulti*, celosvětovou Stínovou vládu, která chce zastavit mě i to, co zastupuji: osvobození od její nadvlády.

Co nemám: strýčka Li, dlouholetého přítele naší rodiny a svého hlavního důvěrníka, protože mě zradil a zmizel s nějakými prastarými knihami, které mi zřejmě měly dopomoci k úspěšnému splnění úkolu. A taky už nemám moc času na naplnění prorockví o sjednocení mladých lidí celého světa a svržení Stínové vlády, abychom mohli žít svobodně – *Fraternitas* se usilovně snaží držet nás v takovém područí, aby k posunu ve vývoji lidstva a nastolení svobody nemohlo dojít. A taky nemám domov, protože nějaký „neznámý žhár“ (alias *Fraternitas*) zapálil náš dům zrovna v době,

kdy mě honili psi v lávových jeskyních a kdy jsem letěla vimānou. Ale to je, jak víte, jiný příběh.

Když svůj život hodnotím takhle, vypadá to, že mi okolnosti nejsou příznivě nakloněny. Jenže to nemůžu vzdát. Ještě ne. Protože když mě strýček Li zradil, když mě v podstatě nechal ve štychu, aby se mi můj úkol nepodařilo splnit, uvědomila jsem si, že mě naopak nic nezastaví. Musím to proroctví naplnit. Musím svět vyrvat z rukou elitářů a darovat ho mladým.

Mayové tomu říkají pád ptačího démona Sedm Macaw, což byl ješitný a zrádný vládce. Já to nazývám pádem *Fraternitas*, Stínové vlády. Ať tak nebo tak, pokud se něco brzy nestane, jsme odsouzeni k záhubě.

1. KAPITOLA

O bčas je potřeba, aby byl člověk z nějakého místa po určitou dobu pryč, a pak je začne považovat za svůj domov. Než jsem odjela na Velikonoční ostrovy, pokládala jsem za svůj domov jen San Francisco. Když jsem se teď živá a zdravá vrátila do Skotska, dokážu se už i na hrad Breidablik dívat jako na svůj domov. Tato skutečnost mě opravdu uklidňuje, hlavně proto, že náš starý dům už neexistuje. *Shořel napadrt'*.

Úmyslně si tuto informaci držím od těla. Nechci vidět obraz zkázy, nechci se probírat starými fotkami s ohořelými rohy, nechci vyhrabávat vodou nasáklé plyšáky špinavé od popela nebo vdechovat pach spálených a roztavených věcí. Uvědomuju si, že by ztráta něčeho materiálního, jako je dům, neměla překážet na pozadí velkého plánu, který se tu uskutečňuje, ale vím, že kdybych to viděla, bylo by mi hrozně. Tak to vnímám jako cosi abstraktního – něco, co se mohlo stát nějakému vzdálenému příbuznému nebo mně v jiné dimenzi podivné strunové teorie.

Proto nehodlám jet s našima do San Franciska, chystají se tam odletět řešit ten problém. Až se to pro mě stane skutečností, převezmu za to plnou zodpovědnost, jenže teď to prostě nedokážu.

Ne pokud se ode mě očekává, že se budu dál ubírat stejnou cestou – pomáhat naplnit proroctví.

Naši to chápou. Myslím, že kdyby to *nemuseli* řešit, taky by to raději považovali za něco abstraktního. Ale musejí tam jet kvůli pojišťovně. Musejí se probírat mokkými ohořelými zbytky toho, co bylo naším životem. Naplánovali si odjezd jen pár hodin po mém návratu na Breidablik.

Probudit se ve vlastní obrovské posteli na ostrově Huracan po tolika nocích na podivných místech – na podlaze skladiště, v letadlech, vlcích, a dokonce ve vimānē – to je božský pocit. Předešlého večera jsem zavřela dveře i okenice na závoru, zatáhla rudé sametové závěsy kolem postele a obložila se čtyřmi polštáři, abych si udělala dokonalé hnízdečko. Musela jsem spát tvrdě; hodiny ukazují, že jsem prospala jedenáct hodin, a jsem ve stejné poloze, v jaké jsem usnula.

Když otevřu oči, nejsem si jistá ničím. Můj život se zaostřuje jako Země na Google Earth – ten velký obraz je rozmlžený a bezbarvý, ale jak jej objektivem přibližuju, vynořují se z něj různé věci. Jen to v mém případě není listí na stromech a názvy ulic, ale to, že cítím, jak mě bolí celé tělo, a uvědomuju si, že nic už nebude takové jako dřív.

Když sejdu do kuchyně na snídani, což je vlastně vzhledem k tomu, kolik už je hodin, ve skutečnosti oběd, rodiče už jsou sbalení a připravení odjet.

„Zrovna jsem tě chtěla jít vzbudit, Caity,“ řekne máma a předkládá mi grilovaný sendvič se slaninou. „Musíme už spěchat, abychom stihli trajekt. Pojedeš nás vyprovodit?“

„Určitě,“ řeknu s předstíraným nadšením. Raději bych zůstala doma. Ne že bych je nechtěla jet vyprovodit, ale vidět rodiče odplouvat je nekonečně smutnější než je vidět odjíždět autem.

Sedíme vzadu v landroveru, Thomas jako řádný šofér zaujme

místo vpředu. Táta mě objímá kolem ramen, máma mi položí ruku na stehno. Jsem sotva pár hodin doma, a už se zase musíme rozloučit. Mám z toho stažené hrdlo a sucho v ústech.

Snažím se zapamatovat si každý vjem z té chvíle: z obou stran mě hřejí jejich těla. Slyším jejich hlasy. Cítím mámin parfém značky Cristalle, tátův čajovníkový šampon. Ten blažený pocit, že jsme spolu.

Moje budoucnost se začíná jevit jako série loučení, na která nejsem připravená.

Snažím se to překonat, dokud nejsou rodiče na palubě, ale když pak trajekt zamíří na otevřené moře – voda je černá a studená, i když už je skoro poledne –, nemůžu už své pocity ovládnout.

Nasadím si sluneční brýle a sklopím hlavu, doufám, že takhle se mi podaří před Thomasem skrýt smutek, ale marně.

„Caity, vím, že je těžké se loučit, ale oni budou v pořádku,“ říká Thomas a vezme mě kolem ramen.

Thomas je asi jediný, ke komu můžu být naprosto upřímná. Jediný, před kým si nemusím na nic hrát. Jediný, kdo zná celý příběh.

„Já jen...“

„Já vím, děvenko,“ říká Thomas. „Nemáš to lehké v tom kolo-toči, vid’?“

„Až do letošního léta byl život fajn. Sice nuda, ale fajn,“ popotáhnu. „To až tohle místo všechno změnilo.“

„To, co se teď děje, se chystalo po celá tisíciletí.“ Thomas mě otočí k sobě. „Myslím, že budeš muset vydržet, jít dál, dokázat to.“

„Já vím,“ řeknu. „Já to zvládnu.“

A zvládnu. Mlčky jedeme zpátky na Breidablik, já si vzpomenu, co je v sázce vzhledem k naší budoucnosti i jaká zvěrstva v minulosti napáchala *Fraternitas*, a moje problémy mi začínají připadat nicotné.

Když se vrátíme, jdu si do kuchyně pro Pana Papírka. Obejme mě kolem krku a pevně mě drží. Když jsem byla pryč, stýskalo se mi po něm tak, až mi to doslova rvalo srdce, a přísahám si, že odešel už ho budu všude brát s sebou.

Už jsem na odchodu, když vtom ke mně přikráčí paní Findlayová s košíkem velkých papírových obálek. „Tohle přišlo, když jsi byla pryč.“

Vidím zdobné znaky nad zpátečními adresami, které můžou znamenat jen jediné: internátní školy. Máma si očividně nedala pokoj, i když jsem si myslela, že tohle téma už je zažehnáno. Obrátím oči v sloup a převezmu košík.

„Co Alex, je tady?“ zeptám se ledabylým tónem. Protože jsem odletěla z Velikonočních ostrovů dřív než on a dostala se do Skotska mnohem rychleji, pochybuju, že se vrátí dřív než dnes odpoledne, spíš až zítra.

„Je s jedním kamarádem na rybách u moře. Ale měl by se už brzy vrátit. Maminka ho přihlásila na brigádu ke starému Cormagovi, řezníkovi. Předělává obchod a potřebuje pomoc s nošením poražených kusů a tak.“

Snažím se nevypadat zklamaně. „Aha. To tam bude celé léto?“

„Ne, jen asi čtrnáct dní. Když vaši odjeli řešit tu... situaci a nechtějí tu pár týdnů mít žádné hosty, mohl vzít jinou práci.“

„To je jasné,“ řeknu, i když cítím velký smutek.

„Kdybys chtěla, můžu ho pozvat na večeři, až se vrátí,“ navrhně.

Rozhodnu se, že tentokrát *nebudu* dělat, že mi na tom nezáleží. „Určitě,“ vyhrknu horlivě. „To by bylo prima.“

2. KAPITOLA

Vrátím se do svého pokoje, postavím košík s dopisy z internátních škol na stůl a posadím se k počítači. Chci se podívat na e-maily. Pan P. popadne ten zvláštní perořízek se znakem Mac Firelandů a jako rytíř s velkým mečem začne opatrně otvírat obálky a vyndavat dopisy a brožury.

Vypadají všechny stejně. Tvrdý křídový papír, starobylé písmo, kvalitní fotky pěti kategorií: studijní stránka (studenti se dívají na učitele s dychtivým výrazem ve tváři, jaký můžete vidět jen u někoho, kdo na počítači hraje nejvyšší úroveň nějaké střílečky), pospolitost (hezcí studenti v uniformách se procházejí ve velkých skupinách, jako by neexistovalo nic jiného než být v partě, či vypadat jako hňup), dlouhá historie (krásné snímky budov, které vypadají, jako by byly postaveny ve středověku), čerstvý vzduch a cvičení (snímky studentů provozujících neobvyklé, drahé sporty, které státní školy neumožňují) a celoživotní spolupráce a partnerství (krásní bílí mladíci v kravatách objímající se kolem ramen).

Školní motta? Vyberte tři slova a přeložte je do latiny: *vítězství, čest, vědomost, prvotřídnost, charakter, věrnost.*

Barvy školy? Vyberte dvě a zkombinujte je: nachově červená, šedá, námořnická modř, tmavě zelená.

Všechny ty školy působí jako nějaké podivné úschovny dětí.

Brožury jsou si podobné jako vejce vejci, jen jedna se trochu liší od ostatních. Pan Papírek mi ji podá tak opatrně, jako by podával turínské plátno. Nejsou tu žádné fotky vědychtivých studentů, žádné záběry z vyučování, žádné staré kamenné budovy na obálce – jen zlatá dvanácticípá hvězda a text v pravém dolním rohu.

¡Siga la Chispa!

La Escuela Bohemia

Na první stránce je vyražená ta zlatá hvězda a malý odstaveček textu:

Motto La Escuely Bohemia Siga la Chispa (španělsky Následuj jiskru) se odráží ve všem, co děláme. Studenti se řídí osnovami podle svých osobních zájmů neboli jisker. Týmy odborníků v oblasti výzkumu a učebních osnov sestavují studijní programy podle těchto jisker. Potom naši prvotřídní pedagogové vyučují a vedou studenty, kteří následují svou jiskru čili svůj zájem po celém světě. Vzhledem k tomu, že na dva studenty připadá jeden pedagog, je výuka intenzivní a uzpůsobená na míru každému studentovi. Naše metody nejsou stejné pro každého studenta, naší třídou je svět v jeho velikosti.

Okamžitě si najdu webové stránky školy, protože se chci podívat, jestli něco takového může být pravda, a pravda to je. Je to ško-

la založená na cestování – přesně to, co potřebuju. Najednou se mámina krutá alternativa, že budu studovat ve Skotsku, zdá tím nejlepším, co musím udělat. Ale jsem ochotná se do toho pustit jen tehdy, kdyby se ke mně přidala Justine.

Zase udělám výpočet týkající se časových pásem a zjistím, že by ještě mohla být vzhůru.

Zavolám jí a ona se hned ozve.

„Tak jsem dorazila dneska,“ řekne místo pozdravu. „Je to hrozné, Caity, brečela jsem jak malá.“

„Je to fakt tak, že je barák pryč?“ ptám se.

„Opravdu to chceš slyšet?“

„Mám?“

„Ne,“ odpoví tiše. „Promiň, neměla jsem o tom vůbec začínat. Vaši tam jsou, ne? A co jinak? Je všechno v pořádku?“

„Docela jo. Jen jsem se tě chtěla na něco zeptat.“

„Jasně,“ řekne. „Na cokoli.“

„Kdybys mi mohla ještě víc pomoci, udělala bys to?“ ptám se. „Viš, chtěla bys být... něco jako moje pravá ruka?“

„Cože? Tak já se pokusila dostat se do kanceláří *Fraternitas* v Transamerické pyramidě, pomohla jsem ti ukrást ten kufřík a málem umřela strachy v San Francisku, spala jsem ve skladišti a pak kvůli tobě jela na to šílené Machu Picchu! Řekla bych, že jsem ti snad už dostatečně ukázala, že ti kdykoli pomůžu.“

„Jo, máš pravdu. Jsi naprosto věrná kamarádka. Ale co ten další krok, o kterém mluvím? Je to dost velký krok.“

„Jak to myslíš? Jaký velký krok?“ ptá se.

„Obrovský.“

„Jestli Machu Picchu není obrovský krok, tak teda nevím, o čem mluvíš,“ odpoví. „Tak ven s tím.“

„No, týká se to školy – příštího školního roku. Nechtěla bys, hm, změnit školu?“

„Jakože se přestěhovat na ten váš ostrov? Vždyť jsi říkala, že tam jsou jen samé pitomé malé školičky.“

„Ne, mluvím o internátní škole.“

„Víš, že tě mám moc ráda, Caity, a že pro tebe udělám skoro všechno, jenže internátní škola – no to *ne*. Akademie kruťáren možná dělá čest svému jménu, ale aspoň tam jsem svobodná. Nemchci být zamčená v nějakém cihlovém internátě s nějakýma snobskýma blbečkama, kteří by nás víc než jistě mučili.“

„A co kdyby nešlo o takovouhle školu? Co kdyby náplní studia bylo učit se prostřednictvím cestování?“

„Chacha! Naši by mi nikdy nedovolili, abych šla na nějakou nekonvenční školu, která nepřipravuje studenty na vysokou, však to víš. Jestli se nedostanu na Brownovu, zblázní se.“

„Ta škola je naprosto košer, Justine, a určitě by ses z ní dostala na kteroukoli univerzitu Břečťanové ligy. Je to škola v Buenos Aires, jmenuje se *La Escuela Bohemia* a jde o to...“

„Buenos Aires? To jakože v *Argentině*? No neblázni, naši by mě nenechali jít do školy v Jižní Americe – víš, jak si potrpí na jméno.“

Věděla jsem, že to bude zádrhel. Justinini rodiče si potrpí na vnější dojem. „Podle toho, co je na webu, je Buenos Aires *Paříží Jižní Ameriky*. Fakt, měla by ses na to podívat. Opravdu vypadá jako evropské velkoměsto.“

„Jenže ty bys tam doopravdy chtěla *žít*, Caity?“

„Ne, však ty tam žít nemusíš. Jde o to, že během studia pořád cestuješ. Jsi ve dvojici s další studentkou a máte jednoho učitele. A plánujete si osnovy.“

„No to je bezva!“

„Já vím. Ale vážně, představ si, jak by to bylo prima. Žádný stres, ovšem popravdě si nedokážu představit, že bych něco takového podnikala s někým jiným než s tebou.“

„Správně! ,Nedokážu zachránit svět, pokud nepůjdeš na tuhle divnou školu se mnou, ale jinak žádný stres!“

Má samozřejmě pravdu. Postavila jsem ji před nelehké rozhodnutí.

„Hele, já se tomu nápadu nijak nebráním, jenomže už teď můžu říct, že naši z toho asi nebudou moc nadšení.“

„Tak mi dovol, abych tě vyzbrojila statistikou: Z každého závěrečného ročníku odchází 99 % studentů na vysokou. Průměrné skóre v testech SAT je 2100. Ovšem opravdovým tahákem – a díky němu tě tam vaši hned přihlásí – je, že jde o jednu ze tří nejdražších škol na světě! Ale vážně, nikdo nevyplázne celý majlant tak rád jako tvůj táta. Není to jediný důvod, proč se předpokládá, že půjdeš na Brownovu univerzitu?“

„Vlastně máš pravdu, to by určitě byl důvod, proč by s tím souhlasili. Táta je schopný vést tyhle řeči denně.“

„Bylo by to tak prima, Justine. Jen si představ – mohly bychom jet kamkoli, dělat úplně cokoli, pokud bychom to dokázaly obhájit jako *vyučovací předmět*.“

„Páni. Mě nikdy ve skutečnosti nenapadlo, že se odstěhuju ze San Franciska. I když ne že bych se s našima tolik viděla. Myslím, že jsem u večere častěji s Esmeraldou než s nima.“

„No vidíš, proč bys vysedávala s nabručenou hospodyní a nechala se od ní vychovávat, když můžeš jet se mnou do Buenos Aires?“

„Pošli mi odkaz a já si vytisknu arzenál pádných argumentů pro naše.“

„Domluveno.“

„Počkej, a jak můžeš vědět, že se tam dostanu?“ ptá se.

„Naše studijní výsledky nám to bez problémů zaručí. Záleží jen na penězích. Když máš slušný průměr a můžeš si to dovolit, jsi přijata.“